

(34–36) *Прочее, внимавайте над себе си, да не би сърцата ви да бъдат отегчавани с преядане, пиянство и житейски грижи, и да ви застигне оня ден внезапно; защото той ще настъпи като прилика върху всички живеещи по цялото земно лице; и тъй, бъдете будни във всяко време и се молете, за да можете избягна всичко онова, което има да стане, и да се изправите пред Сина Човечески. Вие, казва, чухте за ужасите и страхотиите. Всички те чувствено предизобразяват бедстви-ята, които ще застигнат грешниците. Но против тези беди има и силно противодействие – молитвата и вниманието към себе си. Защото постоянната готовност и очакването на свършека*

може да победи всичко това. А вие ще я имате, при условие, че сте будни и не отегчавате сърцата си с преяждане, пиянство и житейски грижи. Защото този ден няма да дойде забелязано, но неочаквано, внезапно, като примка, улавяща невнимателните към себе си. Може би някой ще започне до тънкости да изследва израза: *всички живеещи по цялото земно лице*. Този ден ще улови като примка онези, които водят безгрижен и празен живот. Защото именно те падат в мрежите. Но за такъв, който е деен и трудолюбив, бодърствува в правенето на добро и винаги се стреми към него, не седи и не се успокоява със земни неща, а се подбужда и казва: *станете и вървете си, защото тая страна не е място за почивка* (Мих. 2:10), и желае по-добро отечество, този ден не е примка и беда, а празник. Затова трябва да сме будни и да се молим на Бога, за да можем да избегнем всички бъдещи бедствия. Какви? Може би, първо, глада и мора, и останалите, които няма да угнетяват избраните така, както другите, а напротив, заради избраните ще се скратят и за другите; второ, може би онези, които навеки ще настъпят за грешниците, защото ние не можем да ги избегнем иначе, освен с бдение и молитва. А тъй като за великодушните не е достатъчно да избегнат озлоблението, но им е нужно да получат и някакво благо, след като казва: *за да можете избягна всички бъдещи бедствия, Господ добавя: и да се изправите пред Сина Човечеки*, в което и се състои наслаждението от благата. Защото християнинът трябва не само да избягва злините, но и да се стреми да се сподоби със слава. А да застанем пред Сина Човечески и нашия Бог е ангелско достойнство. Казано е: *техните Ангели на небесата винаги гледат лицето на Моя Отец Небесен* (Мат. 18:10).

докле всичко това не се сбъдне. Род нарича не живеещите тогава, но цялото поколение на вярващите. И Писанието понякога нарича род хората със сходни нрави, например: *такъв е родът на ония, които го търсят* (Пс. 23:6). Понеже е казал, че предстоят ужаси и войни и изменения както в стихииите, така и в самите предмети, за да не помисли някой, че някога ще се разруши и християнството, Той казва: не! Този род, тоест родът на християните, никога няма да премине. Небето и земята ще преминат, но Моите думи и Евангелието Ми няма да се разрушат, а ще пребъдват вечно, дори всичко друго да премине, и вярата в Мен няма да оскъдне. Оттук се вижда, че Той предпочита църквата пред цялото творение; защото творението ще се промени, а от църквата на верните, от Неговите думи и от Евангелието Му нищо няма да загине.